

at det vilde være let for en Venstreregering at faa Tilslutning hos sit eget Parti og hos de demokratiske Partier, i det hele taget til en Toldlov, der ikke alene nedsatte Tolden paa disse Artikler, men helt frigjorde dem for Told. Her er det jo nemlig ikke private Producenters Interesser, der staa paa Spil; der er ikke Tale om, at vi kunne producere disse Artikler her i Landet til Salg — højst kan man producere lidt deraf hist og her i Drivhuse. Det er altsaa her Statskassen, som taber i Indtægt ved en Nedsættelse, og det har vel været Bevæggrunden til, at man ikke har villet gaa længere ned, og det blev ogsaa sagt ved Forelæggelsen af den højtærede Minister, at Grunden til, at man ikke er gaaet længere ned, er den, at man ikke kan skabe tilstrækkelig Dækning i Stedet ad anden Vej.

Jeg skal senere komme ind paa Kompensationsspørgsmaalet; i Virkeligheden tror jeg, at selve den dybere liggende Aarsag til, at man ikke gaar med til at fjerne alle eller saa godt som alle Finanstoldsatser, ligger paa et helt andet Sted. I Virkeligheden synes den herskende Klasse overalt, ogsaa herhjemme — selv om den paa Toldomraadet deler sig i to hinanden stærkt bekæmpende Partier —, at have let ved at opnaa Enighed om at vælte saa store Skattebyrder som muligt, med andre Ord saa store Dele af Statsudgifterne som muligt, over paa den fattige Del af Befolkningen, og det kan man lettest gøre ad denne Vej, fordi der endnu er en stor Del Mennesker, for hvem det ikke er gaaet op, at de ved daglig at nyde denne eller hin Artikel bidrage til at fylde Statskassen. Jeg siger, at der er en ganske overordentlig stor Masse Mennesker i vort Land, som endnu ikke tænke over denne Sag eller ikke tænke over den med fornøden Kraft og Styrke. Det gaar med Regeringen og med det politiske Parti, der er ved Magten, som det gaar i selve det økonomiske Liv, at man ræsonnerer let saaledes: Forretning er Forretning. Ærede Medlemmer eller en Del af dem have haft Lejlighed til at se et Skuespil fremført paa vor Nationalscene, et ret gribende Skuespil, og som blev dygtig fremstillet, særlig for Hovedpersonens Vedkommende. Dette Skuespil gaar ud paa at vise, hvorledes under de bestaaende privatkapitalistiske Forhold en Mand kan tages fangen udelukkende af Begrebet Penge, hvilket i Stykket er udtrykt i Ordene: Forretning er Forretning. Det er grimt, og det gør

et uhyggeligt Indtryk, men naar man er lidt kendt med Forholdene og med Samfundslivet, saa erkender man, at det er rigtigt, at saaledes ere i Virkeligheden de bestaaende Forhold; den mest hensynsløse har de bedste Betingelser for at drive sin egen Velstand og sin Forretning i Vejret paa Grundlag af andres Ruin. Nu vide vi jo, at enhver er et Produkt af Forholdene, og at de nuværende Forhold kunne og maa medføre den Slags Ting. Men jeg synes ikke, at Staten eller en demokratisk Regering som den nuværende skulde betragte sin Opgave ud fra det Synspunkt, jeg nys omtalte, at Forretning er Forretning. Det kan ikke være ligegyldigt, paa hvilken Maade Statskassen fyldes, der maa tages Hensyn til, hvorfra Midlerne komme, der bør tages Hensyn til, hvorledes de enkelte Statsborgere ere økonomisk stillede. Og gør man det, saa synes jeg ikke, at en demokratisk Regering burde kunne komme til at forelægge et Lovforslag, der som nærværende Lovforslag indeholder Forbrugsskatter til et Beløb af 45½ Mill. Kr. — Brændevinsskatten og Ølskatten naturligtvis indbefattede.

Nu er der saa meget desto større Grund til at bebrejde Regeringen, at den ikke er gaaet yderligere ned, som alle tidligere Forslag, der have været forelagte her, og som have samlet et Flertal af Venstre om sig her i Tinget, procentvis set have medført en større Nedsættelse. I 1872 vare Toldskatterne 20 Millioner, og da blev der foreslaaet Nedsættelser til 4½ Mill. Kr. I 1875 vare de 24 Mill. Kr., og Nedsættelsen var 5 Mill. I 1884 vare Toldindtægterne 28 Mill. Kr., og der blev da foreslaaet en Nedsættelse af 7 Mill., fordelte paa nogle Aar, og endvidere bleve Toldskatterne fikserede til 24 Mill. Kr., saaledes at der skulde finde en Reduktion Sted, naar de overskrede dette Beløb. Jeg tvivler jo ikke om, at den højtærede Finansminister kender dette og alt andet vedrørende de Toldlove, der have været forelagte, men jeg vil dog tillade mig at henlede hans Opmærksomhed paa, at man allerede i 1884, altsaa for 22 Aar siden, her i Salen fandt, at man kunde fiksere Toldskatterne til et Beløb af 24 Millioner Kr., samtidig med, at man nedsatte dem. I 1897 vare Toldskatterne ca. 33 Mill. Kr., og Nedsættelsen var 5½ Mill. Kr., altsaa 17 pCt. af hele Skatten. Det foreliggende Forslag er beregnet efter en Forbrugs-Toldindtægt af 45½ Mill. Kr., og der er beregnet en Nedgang af 4½ Mill. Kr., det vil sige 10 pCt., medens den i 1897 var